

عنوان مقاله:

رابطه ویژگی های شخصیتی و جنسیت و بی میلی به برقراری ارتباط در زبان خارجی

محل انتشار:

دوماهنامه جستارهای زبانی، دوره 2، شماره 4 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

غلامرضا کیانی - دانشیار گروه آموزش زبان انگلیسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

سید ایمان موسوی - دانشجوی دکتری گروه آموزش زبان انگلیسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

رضا غفارثمر - استادیار گروه آموزش زبان انگلیسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

بیمیلی دانشجویان به برقراری ارتباط در یک زبان خارجی که به معنی گرایش به اجتناب از مکالمه { s } : شفاهی است، یکی از اصلی ترین معضلات معلمان زبان است؛ به طوری که اگر منشأ این بی میلی مشخص شود، معلمان زبان می توانند تصمیمات بهتری درباره کمک به زبان آموزانی بگیرند که در | برقراری ارتباط کم میل به نظر می آیند و معمولاً در تعاملات مشارکت نمیکنند. با این حال میزان این با بیمیلی در افراد متفاوت یکسان نیست و ممکن است به دلایل مختلفی ایجاد شده باشد. این پژوهش به (؟ بررسی رابطه ویژگیهای شخصیتی و جنسیت دانشجویان با میزان بیمیلی آنها به برقراری ارتباط در یک زبان خارجی پرداخته است. به این منظور پرسشنامههای معتبر «پنج عامل اصلی شخصیت» و «ببر شناسه» (بی یل به برقراری ارتباط» به ۲۰۰ آزمودنی ارائه شد. نتایج رگرسیون چندگانه نشان داد که از پنج عامل اصلی شخصیت (برون گرایی، عصبیت، وجدانی بودن، تجربه پذیری و سازگاری)، برون گرایی بهترین پیشبینی کننده بی میلی به برقراری ارتباط بود که رابطه معکوسی با آن داشت. دومین و سومین عامل پیشبینی کننده، عصبیت و وجدانی بودن بودند که به ترتیب رابطه مستقیم و معکوسی با بی میلی به برقراری ارتباط داشتند. همچنین براساس نتایج به دست آمده از آزمون t، هیچ تفاوت معناداری بین دو گروه پسر و دختر دیده نشد. در پایان، با تحلیل نتایج مطالعه براساس پژوهش های پیشین، اهمیت یافته ها برای معلمان و دست اندکاران امر آموزش زبان مورد بحث قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

ویژگی های شخصیتی، جنسیت، تمایل به برقراری ارتباط، بی میلی در برقراری ارتباط

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/489603>

